

Turgay Adlım

- şiirler -

Yayın Tarihi:

14.06.2025

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği  zerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anla mazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Turgay Adlím

Erzurum'da doğdu. Sosyoloji mezunu. Uzun yıllardır ticaretle uğraşıyor. Şiir, roman ve senaryo alanında yazıyor. Dergilerde yazıları yayımlandı; Esaretten Özgürlüğe, Beyaz El ve İçimdeki Şeytan adlı üç romanı bulunuyor.

Ahit Sarkacı

Ezel'de unuttuğum yeminin pasıdır zaman,
Ben, o ahdin gölgesinde sürgün edilmiş ruh.
İçimdeki perdeyi yırtan o ilk çılgılık—
Hatırlanan yeminin sancısıdır—
Ve Arş'ın kapıları bu sızıyla gıcırdar.

Yıldızların yönünü şaşırdığı bu sürgün şehirde,
Silinmiş kader levhalarında ararım adımı.
Akrebi ve yelkovanı O'na adanmış saatler
Yüzüme haykırır bu fani gurbetin büyük yalanını.

Hafızam, Levh-i Mahfûz'dan düşmüş kilitli bir sandıktır;
İçinde cennetten kalma bir gülüş, mühürlenmiş bir veda.
Anahtarı, O'na "evet" diyen ruhumda kayıp,
Parmak uçlarıma bulaşır arada bir o ilk günün ışığı.

Gözlerime çöken her dünya, isli bir sürgün ağıdıdır...
Fakat bir yerde, derinde,
Kalbimde ilahi bir devrim başlar.
Küllere karışmış o kutsal fısıltılar
Yeniden çağırır beni O'na.

Mademki bu ahit yüklenmiş omuzlarıma,
Mürekkeğim, kurumuş cennet nehirlerinin yatağıdır;
Ben her harfi, O'na adanmış canımdan çekerim.
Bu yüzden her dize bir kurban duasıdır,
Bu yüzden dokunan her ruh, kendi ezelinesi hatırlar.

Kelimelerim, o ilk yangından kaçırılmış kıvılcımlardır;
Bu zifiri gurbete saplanmış birer kutup yıldızı.
Her kaybolmuş can, o cılız ışıқта
Kendi unutulmuş yeminini, kendi ilahi trajedisini okur.

Artık bilirim yağmurun camdaki yazısını,
Her vapur düdüğünün o ebedî vedayı anlattığını.
Çatlamış bir kaldırım taşında, Arş'a uzanan bir çatlağı görürüm.
Güzellik, artık O'nu hatırlatan her yaradadır benim için.

Turgay Adlım

Ashab-ı Kehf

Bir kopuş için seçtik bu kahrı, bu demir leblebiyi,
Reddettik o avutur diyen putu, o morfinli tekkeyi.
Bileklerimizi kesmek daha evlaydı sahte şifadan,
Bir Yâr'in keskin gölgesine sığındık, terk edip dünyadan.

Çünkü o avluda onur, şarap tortusuna bulanırdı,
Ve her kahkaha sesi, bir çığlık gibi yankılanırdı.
Vicdan, altın kadehlerde sunulan bir zehirdi sadece,
Biz bu intihara "dur" dedik, kaçtık o karanlık gecede.

O gece şehrin nefesi, ensemizde bir bıçaktı,
Her duvarda fermanımız, her gölgede bir tuzaktı.
Romalı'nın meşalesi, dar sokaklarda arardı izimizi,
Bir av gibi saklardı, gecenin karanlığı hepimizi.

Patikalar dikenliydi, yamaçlar sanki birer duvardı,
Yorgun ayaklarımızda, o çürük şehrin kiri vardı.
Ama kalbimiz rahattı, gözlerimiz hep o Yâr'deydi,
Bize sığınak olacak o mağara, sanki göklerdeydi.

Ve sonunda o kapı, o sığınak göründü gözümüze,
Yâr'in vaat ettiği mağara, son verdi kanlı izimize.
Taşları yastık eyledik, o yorgun bedenlerle,
Ve kapadık gözümüzü, O'ndan gelen bir emirle.

Üç yüz yıl bir duaydı uykumuz, bir yemin gibiydi,
Demiri eritecek, pası silecek bir sel gibiydi.
Şahlanan bir sabaha uyanmaktı tek umudumuz,
Hakikatin kılıcıyla gelen bir zaferdi beklediğimiz.

Gözümüzü açtık ne şafak ne seher, kör bir aldanıştı,
Zafer sandığımız o nara, kendi çığlığımızmış.
Meğer o beklediğimiz sabah, bir reklam panosunun ışığı,
Ruhumuzu delip geçen sahte bir zaferin mızrağıymış.

Gördük ki bedenler safta, ama ruhlar çoktan dağılmış,
Secdeler bir alışkanlık, dillerde yavan bir şarkı kalmış.
Dua eden eller gördük, ama göğe hiç uzanmıyordu,
Herkes yere yakındı, kimse yıldızları aramıyordu.

Ne bir gözyaşı gerçektir ne bir ah derinden gelirdi,
Herkes kendi egosunun mühürlü kabrine girerdi.
Unutulmuştu o tek Yâr, o en eski, o ilahi ses,
Artık her karanlık kalp, kendine tapan bir ilahtı herkes.

Feryat

AH YARAB, BU MUYDU O KUTSAL VAAT...
Adın çarşılara düşmüş, üstünde bir fiyat,
O temiz çehreye, naylondan bir peçe takılmış.
Pazarlık konusu olmuş, kire batmış bir hayat,

Ve bu ihanete şahitlik, ne acı bir imtihanmış.

Bizim bildiğimiz bu değildi; bu mermer soğukluk,
Bu parfümlü riyâ, bu imandan doğan yoksunluk.
Uğruna kaçtığımız o kale, meğer içten çürümüş,
O eski puta direnmek, inan bundan kolaymış.
Ah Kıtmir! O vefalı dost, o masum yoldaşımız...
Şimdi anlıyoruz ki bu davanın en haklısı oymuş.
Bir hayvanın o kör sadakati, o sorgusuz imanı,
İnan, daha kutsaldı bu çağın sahte isminden, şanından.

Putlar taştan değil artık, putlar şimdi ceplerde,
Yâr'ın adı bir basamak olmuş, en yüksek yerlerde.
Yine kurbanlar kesiliyor, en süslü mabetlerde,
Ama sunulan her adak, insanın kibirli benliğine.

YETER!

Gül diye uzandık, paslı bir jilet battı elimize,
Tükürdük o katran şerbeti sunanların yüzüne.
Kalp kanamaz bu ihanetten, olsa olsa çürürdü,
Garip geldik, evet, şimdi sürgünüz öz yurdumuzda.

Al bizi bu panayırdan, bu kof, bu yalan şölenden!
Adın slogan olmasın artık, vursun bir kurşun gibi yeniden!
Gölgeden ilah olmaz, pranga olur ancak bileğe,
Çek al bizi bu sahte cennetten, bu çürümüş bedenden!

Ya bu son yangınla yak bütün o sahte gölgeleri,
Ya da bırak savrulsun, bu topraklarda küllerimiz.
Madem vuslat da hicran da Senden, son sözümüz bu Sana:
Hükmünü RAHMETİNLE ver, bitsin bu riyâkâr rüya!

Turgay Adlım

Ay Işığında Söylenen Ney

Dinle bu ney'i; ruhuma saplanmış bir gurbet hançeridir,
Her deliği, ayrılığın damıtıldığı bir imbiğin ağzıdır.
Ey Saba Yeli, sen ki anıların antika postacısısın,
Götür bu feryadı O'na; bu mektup, kalbimin paslı telgrafıdır.

Ben, Elest Meclisi'nde mühürlenmiş bir sürgün fermanıyım,
Ve tenim, o kamışlıktan koparılmış yorgun bir nefestir.
Ne vakit sussam, içimde bir yetim iniltisi dökülür,
Adresi olmayan bir sokağa...
O vatan, kör bir coğrafyacının haritasında aranan kayıp bir kıtadır.

O, can damarına gizlenmiş, kalp gözüyle görülen bir mahşer güneşidir.
Ama ben, aklın işlettiği bu körler pazarında bir gölge gibi oyalandım.
Mantık denen o paslı terazide ruhumu tarttılar;
Bir kelebek tüyü kadar hafif geldi.

Unutuş, belleğime inmiş demir bir perdedir şimdi,
Ve çocukluğumun avlusu, cennetten kovulan ilk anının solgun fotoğrafıdır.
Bu suretler âlemi, sağır bir orkestranın bitimsiz provasıdır,
Ben bu kakafonide, sessizliğin kendisi olan Dost'un fısıltıdan kalesini ararım.

Ey Rüzgâr! Kanadın, O Güzel'in saçlarına uzanan ipek bir köprü olsun,
Ve de ki O'na:
"Sen, baktığımda benliğimi çalan dipsiz bir aynaydın.
Bir tebessümün, içime çöken bütün bir yıldız sistemiydi.
Ama ben, o okyanusa bakarken,
İçinde boğulmam gereken bir damlaydım sadece.
Pervane oldum, evet; ama ateşin değil, sensizliğin cehennemine yürüdüm."

Bu sitem, bir pişmanlık mektubu değil,
Ham bir ruhun kaynayan kazanının buharıdır!

Şimdi git o dağa, o susarak evreni konuşturan dervişe dokun,
De ki: "Eteğindeki kar, bir baharı gizleyen yas örtüsüdür.
Kalbin taş kesilmemiş, yoklukla mühürlenmiş bir sır sandığıdır.
Ve bu ayaz, bedenime yağan bir kış değil,
İçimdeki cehenneme yağan bir rahmettir."

Çünkü sevenle sevilenin arası, gözü kör eden bir ışık hüzmesidir,
Dağ ile derviş, bakış ile sır; O'nun mahkemesinde tek bir davadır.
Ayıran her ne ise, henüz yırtılmamış bir tül perdeden ibarettir.

Selâm olsun can borsasında başını sevdasına yatıranlara!
Her secde, bir vuslat provası;
Her kelime, aynı yangının başka dildeki kıvılcımıdır.
Benim bu "hasret" diye inlediğim, okyanusa kavuşamamış bir damlanın isyanıdır!

Ben bu hiçlik hanında gecelerim;
Zira yokluk, ruhuma doldurduğum en eski şaraptır.
Evet, suretler trenini kaçırdım,
Ama mana istasyonu son sığınağımdır.

Sönsün bu şehrin bütün sahte güneşleri!
Ben Ay'ı bekleyen bir gece işçisiyim.
Çünkü Ay, Güneş'in haberini taşıyan en kadim ve en sadık casustur.
Ve bilirim ki bu gurbet, vuslatın giydiğı bir kamuflajdır sadece.

Ay'da kaybolan, Güneş'in ta kendisi olur.

Sus.

Yanmak, bu yolun pusulasıdır.

Dinle.

Turgay Adlım

Bir Mahşer Gibi

Bakışın soğuk neşter, sineme dağ vurulmaz mı?
Yarama bastığın mühür, en gizli yerde durmaz mı?
Gözünden sızan o zehir, rakibi kıskandırmaz mı?
Elinden içtiğim azap, bir imtiyaz sayılmaz mı?

Herkes sofrandan alırken payına düşen şifayı,
Mirasın bana bu boşluk, bu dinmeyen, kör yarayı.
Böyle bozuk terazide ruh isyana durmaz mı?
Kader denen bu talanda nasibim sorgulanmaz mı?

Bir âhım gecenin donmuş, buzdan camını çizmez mi?
Zaman demir bir hücrede, bekleyişim paslanmaz mı?
Kendi gölgem yorulup da peşim sıra gelmez mi?
Bu devr-i teslim nöbeti feleği çıldırtmaz mı?

Sen meclisinde kahkaha, ben cam kırığı yutarım,
O sağır duvarlarında feryadımı duymaz mısın?
Bu haykırış bir tirmiktir, vicdanını kanatmaz mı?
Sinip de benliğine, uykundan fırlatmaz mı?

Lügatler çaresiz kalır, söz zehre bandırılmaz mı?
Bu çehre, bu sükût, bu halim bir delil sayılmaz mı?
Her hatıra kan içinde bir sanığa dönmez mi?
Gözümde akan bu mahşer, bir hüküm sayılmaz mı?

Ey hükmünü ezber okuyan, ey kör vicdanlı hâkim,
Gel, bu çehrede çarpışır bir anarşi, bir nizam.
O mutlak sandığın güzellik saltanatını yıkmaz mı?
Bütün cetvellerin kırılıp, secdeye kapanmaz mı?

Ey Nâ-çâr, bu öyle bir dert, devâsı derdin ta kendidir,
Çıkmaz sokağın tek firarı, yolun başlangıcıdır.
Kurtuluş dedikleri vehim, kaçtıkça yakalanmaktır.
Bu paslı çarkta ruh kendini öğütmekten usanmaz mı?

Turgay Adlım

Bozkırda Yankılanan And

Bak! Kopuzdan bir iniltidir dolanır ıssız zamana,
Kâh Altay olur sesim, kâh bir dua Buhara'da.
Ötüken'in rüzgârında titrer özümün yankışı,
Bir at nefesiyle uyanır hatıra, cana, toprağa.

Seninle düşerim yola, İtil'den Talas'a dek,
Kudretli bir su gibi inerim Yesi'ye, geceye.
Kamçının sesiyle ağar bozkırın hafızası,
Baturların gölgesi düşer alnıma sessizce.

Şahadeti toy sayan soyun tâlihli evlâdım,
Al sancağa beden verip, aşkı imanla andım.
Alperen sözüyle girdim bu sevdanın otağına,
Bir bakışa vatan dedim, bir ah ile kandım.

Tanrı Dağı eteğinde hilale uzanır elim,
Kürşad'ın nârâsıyla titrer gecede kelâmım.
Atilla'nın kılıcında parlayan eski şavkım,
İ'lâ-yı Kelimetullah'ta yankı bulur andım.

Kızıl Elma bir hayal mi? Yoksa gönülde bir har?
Ruhum şahlanır her seher, çeker beni o diyar.
Tuna'nın kanlı suyuna sızar mazinin sadası,
Her toy, her gazâ gönlümde bir dua olur, yanar.

Tuğrasını taşıyım ben bu kutlu seferin,
Kismetim bir kılıç yarasıysa şükrederim.
Ana bozkır bağrını açar mı düşerken dizim?
Toprak kanımı içer mi, özümde iz görür müyüm?

Sancağı kefen bilmişsem, bedenim çelik olsa ne?
Gelin ağıdı dokunsa taşlaşmış bu gönlüme?
Analar ağlasa bile ardımdan sessizce...
Ama eğer...
Türk'ün ülküsü öksüz kalırsa nihâyetinde —

Koyver artık, Bozkurtlar yürüsün tufanla,
Yesevî'nin erenleri insin o kara ovaya.
Peygamber ordusuyla çekilsin kılıçlar yere,
Yurtsuz it sürüsü utansın Türk'ün gazabına!

Gök çadır yıkılmadıkça, güneş sönmedikçe,
Bilge Kağan'ın duası eksik olmasın göğsümde.
Hızır'la yürüsün yolum, toyum, son nefesim,
Bu "bozkırda yankılanan and", vuslattır sesime...

Turgay Adlım

Çirmen Yemini

Biz o gece Meriç'te bir avuç serdengeçtiydik,
Ölümlle ezelde yemin etmiş, o kutlu ahdi seçmiştik.

Karşımızda Vukaşin, Uglješa; kibirle dolu her biri,
Sanırlardı ki bu topraklar, onların şarap sofrası yeri.

Zırhımız yoktu, göğsümüzde imandan bir kale vardı,
Dilimizde tekbir, kalbimizde vatan aşkıyla bir yara vardı.

Lala Şahin fısıldadı: "Aldanmayın fani sayıya,
Zafer, Hakka sığınan, Arş'a uzanan duaya."

Ve o an gök sustu, yer dinledi, bir an durdu zaman,
Uç koldan kükredik, "Allah!" dedik, koptu o büyük tufan.

O gece kılıçlar değil, kaderler çarpıştı o arbedede,
Meriç'in sularına gömülen kibirdi boğulan her bedende.

O mağrur kralların tacı da başı da düştü toprağa,
Kader, zaferi yazmıştı o gece sancaktaki al bayrağa.

Tan ağardığında bizler fısıltıyla şükrettik duayla,
Meriç o sabah kan değil, bir milletin kaderiydi aktığı yazgıyla.

O kanla açıldı Rumeli, Makedonya kapıları bize,
Ey nesil! Bu zafer, ahdimizin mührüdür, en kutsal emanettir size.

Turgay Adlım

Demlenen Keder

Bir güneşe mihlanmışsa o yorgun bakışların hâlâ,
O yitik nurda can çekişen o boş zamana yanarsın.
Sanırsın ki her şey aşikâr, her şey apaçık ortada,
Oysa asıl sır, güneşin battığı kara suda saklanır.

Her bir batış, Zülkarneyn'in o derin sırrıyla demlenir;
Son ışık ufukta kaderin dokuduğu bir ince sancıdır.
Her zifiri karanlık, Hızır'ın sessiz adımıyla gelir,
Gönlüne cevher işler, seni o ilahi nura hazırlar.

Bırak çağlasın yaşlar, ruhun arınma yolu sadece budur.
Her su membainin hasretini duyduğunda ancak durulur.
Yüzünü göğe çevir, yıldızlar yalnızca bir ışık değildir;
Onlar İbrahim'in sabrına sunulmuş bir armağandır.

Durul artık, ey nefsinde kavrulup geceye sığınmış can!
Unutma ki her hüznün aksi vardır Esmâ'ül Hüsna'da.
Gece Rahman'ın şefkatidir, o sadece karanlık değildir,
Yıldızlar enginliğinde sessiz, ilahi bir tebessümdür.

Bu yol dikenli bir Miraç'tır: güneşle sınıanır, yıldızla arınırsın.
Biri kalbi kasıp kavurur, yakar ve de küle döndürür;
Diğeri en saf hakikate, seni sessizce eriştirir.
Her tan vakti, devinen bir Kevser pınarıdır varlığın.

Turgay Adlım

Erlik'in Yurdunda

Erlik'in unuttuğu o dipsiz yurda indim,
Celladıyla göz göze, belâmla diz dize geldim.
Ruhumu kuşanan bir kam ayiniydi bu cenk;
Varlıkla hiçliğin son, kadim pazarıydı.

Karşımda Tamag açıldı — ne kapı, ne de kubbe,
Yerin yedi kat dibine kıvrılan o kara türbe.
Umay'ın lânetlediğı bu inde donmuştu zaman,
Her kayada bir çığlının yankısıydı duran.

Damarımdaki kan, artık o bildiğim kan değildi,
Unutulmuş bir yeminin zehriyle bilenmişti.
Dediler: "Bu sevda, nefsin kör ve dipsiz kuyusudur."
Dedim: "O Yelbegen aynası, ruhumun tek ilacıdır."

Kılıcım; gök-demirden bir ferman, çifte ağızlı,
Bir yüzü Kut'la mühürlü, öteki ölümle yazılı.
Korku, ruhumdan sıyrılan çürük bir maskeydi artık,
İçimdeki pervane o ateşi çoktan seçmişti.

Mağaranın kalbinde zaman durdu, nefes mühürlendi,
Geçmişin fısıltısı cehennemle içimde söndü.
Altın dağının zirvesinde bir çift göz bana baktı—
Suretimden kopmuş iki kor yakut damlasıydı.

Kılıcım bir şimşek olup öz-karanlığımı yardı,
Çeliğin çığlığı, çocukluğumun pullarında can verdi.
Devin son nefesiyle yedi gök, yedi yer sarsıldı,
Cansız bedeni, içimi gösteren bir kara aynaydı.

Zehirle yıkanmış bir zaferdi, sanrılı abdestim;
Kanın girdabında boğuldu unuttuğum suretim.
O altın tahtta oturan düşmanım değil, bendim.
Yelbegen sandığım gölge, içimde Erlik'e dönmüştü.

Turgay Adlım

Feraye, Bu Kar Bize Yetmez!

Kar mı dedin, Feraye?
Bu şehir bir kefen artık, sokakları tersten okunmuş bir dua.
Toprağın bile dili tutulmuş, çiçekler sus pus mezar taşında.
Senin gökyüzünden süzülen o masumiyet,
Benim ruhuma kök salmış bu dipsiz ayazı dağıtamaz,
O yağan kar değil Feraye, o yağan:
Ruhun kendi hiçliğine ilk kez dokunduğu andır,
Ve ben, ışıyla aydınlatmayan, kör bir alev taşıyorum.

Gözlerin, Feraye, bir şehre sızan define söylencesi gibi;
Gidene vaat, kalana azap.
Bir baksam: aynasında eski bir cinayeti görürüm.
Ay ışığını sürmüş gecelerin – onlar bir firar planı gibi,
Ama ben kendi hücremde gardiyanla aynı kişiyim.
Benim gecem, Feraye,
Bir mahpushane ezanı gibi titreşir içimde –
Işık desen,
Ya darağacının lambasıdır ya da vicdanımı kurutan projektör.

Avutma beni, o kadife cümlelerinle!
Zaman dediğin: kırık bir saate saklanmış infaz emri.
Ben ki her tebessümde bir firari görmüşüm,
Her sevgide bir pusuda yatmış tetik sezmişim.
Merhamet değil bana düşen;
Bir nişancı gibi bak gözlerime,
Menziline girsin bu paramparça yüreğim,
Del de geç!
Yoksa çevir o güz bahçesini andıran yüzünü –
Beni sonbaharıma bırak,
Kendi sararan yapraklarımla gömüleyim!

Bırak Feraye, kendi yağmurumda paslanayım,
Kendi ayazımda is olayım rüzgâra karşı.
Ben ki, anamın helvasında acı, babamın susuşunda hıçkırık bulmuşum.
Bırak, kendi ağıtımaya çıkayım darağacı gibi,
Bir urgan da senin sesinden olsun –
Sarkayım kelimelerden,
Sallanayım bu âlem dediğin yalan panayırının ortasında,
Bir dize boyu ölü,
Bir halk hikâyesi kadar diri kalayım!

Turgay Adlım

Gam Meyhanesi

Bu gönöl kûyuna artık ne bir kervan uğrar, ne bir selâm.
Bezmi dağılmış bir harâbe, tek yoldaşı hüzünden özge.
Kim bu viranenin mimarı, kim yıktı bendeki bu arş-ı âlâm?
Vefayı unutan, ahdini bozan o zalim sevdadan özge.
Kapım mühürlü, sâkim hicran; kadehimde zehirden bir câm,
Dost bildiğim her yüzde şimdi bir yabancidan özge.

Bu sükût, bu kahreden sessizlik, ruhuğa örülmüş demir bir ağ.
Bir feryat olsam, yankım yine kendi sağır duvarlarıma çarpar.
Dilimde bin yıllık sitem, yüreğimde kor ateşten bir dağ,
Kim anlar bu cehennemnin halini, o vefasız yardan özge?
Her gece kendi enkazımda boğulur, her seher olurum derbeder,
Bu dipsiz zindanda sesimi duyan var mı rüzgârdan özge?

Zifiri geceler, bir mihnet deryası... Ben, içinde kırık peymâne.
Ne bir el uzanır tutmaya, ne bir yıldız yol gösterir.
Hayalin sâki olur, her gece zehrini sunar peymâneye,
İçerim ki şifa bulurum, bilirim, yoktur bu derde dermandan özge.
Göz kapaklarımda gurbetin yükü, uyku dediğin bir efsane,
Uyanmak mı? Her sabah aynı kabusu başlamaktan özge.

Dilimde bir volkan ki lâl olmuş, lavı sessizce içime akar,
Boğazımda düğümlenen her kelime, kalbime saplanan bir hançer.
Bu can pazarını, bu gizli mahşeri kim bilir, kim tartar?
Ruhumun en derûnundan gelen o titrek, o içli sedâdan özge.
İnancım yorgun, sabrım tükenmiş, umudum bir mum gibi titrer,
Bu alevi kim harlar, kim söndürür, o kahpe felekten özge?

Ey bağıri benim gibi yanık, ey garip bülbul, derdimiz bir, ağlayalım.
Senin feryadın güle, kanın toprağa; benimki duymayan o sağır yâre.
Kim bilir bu yanışı, kim tanır bu kuru tendeki?
Gül dalında tutuşan nâlandan, sineye vuran o yaradan özge.
İnle ki belki arş titreşir, belki bir taşın kalbi sızlar cihanda,
Merhamet umma, bu pazarda her şey yalan, her şey ziyandan özge.

Lâkin ey bîçare gönül! Bu feryadı kes. Yüzünü dergâhına dön.
Sanma ki Sultan-ı Diller derdini bilmez, hâlini görmez.
Bu fani dünya bir mihmanhane, her gelen gider, her mihnet bir dem.
Bâki olan kimdir bu âlemde, o bir tek, o vefâdar Yâr'dan özge?
Kırık kadehsen, seni onaracak Sanatkâr O'dur, bil.
Tutun rahmet ipine; bu fânî pazarda O'ndan başka kâr yoktur artık.

Turgay Adlım

Gidiyorum

Gidiyorum Süreyya, ruhum çürümüş bir menzil halatı,
o ıssız iklime bıraktım bakışının paslı mihrabını.
Bu firar, gönül sandığına saklanmış kadim bir sızı,
kelimelerim, varacağım limanın harfsiz veda taşları.

Çekildim usulca, senin kandil gibi titreyen yalanından,
düştüm kayıtsızlığının eyyam-ı kasvetle oyulmuş suskunluğuna.
Gururum, secde eden son minareydi bu harâbâta;
son nefesimi bıraktım zamanın kıyamet sahifelerinin son satırına.

Adın, dilime mühürlenmiş bir ateşten tuğra idi;
her harfi, içime saplanan ve kehanetten kalma bir cam kırığı.
Bu aşk, küle dönmüş bir kalp şehrinin haritasız vedasında,
varlığım, rüzgâra savrulan eski bir sûretin yanık beratıdır artık.

Ben, avuçlarımda tek umut niyazıyla beklerken şeb-i yeldâyı,
sen, her neon parıltısını göğün kandili sandın.
Sükûtum, Yusuf'un atıldığı şehir kuyusuydu oysa;
senin kahkahaların, beton bir Babil'in duvarlarında çınlayan put sesi.

Omzumda taşıyorum şimdi senin yıktığın beton mabedin enkazını;
her hatıra, o yıkıntının altına gömülmüş suskun bir kılıç.
Kendi iç savaşımında orduları dağılmış bir niyazkârken,
senin ufkunda her sabah bir başka firavun sancak açtı.

Bilmem hangi zamanın yemini bozar o gök rengi mühürler,
değerse kirpiğimin kible tutmuş siperine bir gün, Süreyya...
Eski bir enkaz yoklar şimdi bu yaralı topraklarımı
ve damarlarıma kök salar sessizce, dipsiz bir isyan ırmağı.

Ama vicdanım, seninle kurduğum o son mahşer meclisinde
kırdım kalemî, kesip attım hükmümün şah damarını.
O son sözle, o ağır kararın kiblesinde,
vurdum en asi yilkıyı, susturdum içimdeki mahşer uğultusunu, Süreyya.

Dindirdim beynimde çatışan kadim kavimlerin çığlığını,
örttüm geçmişin izlerini unutuşun külleriyle.
Ve o sükûtun vakfesinde anladım hakikati:
Senin varlığın bir zelzeleydi belki;
ama yokluğunla açıldı o derin yarıklar — şehirleri yutan.

Eğilecek bir dağ mı kaldı bu viran haritada, Süreyya?
Her zerrem, senin fethinden kalma bir ganimet artık.
Varlığınla yokluğun arasında asılı bu ölü yankı,
bir veda değil sadece —
varlığımın son tortusuydu o fısıltı;
onu da gömdüm,
şu evrenin boşluğunda yok olan kutsal bir suskunluğa

Turgay Adlım

Gitsinler

O Ezel Mührü, paslanmaz bildiğim o Söz kırıldığından beri,
Damarlarımdaki nehir değil, zamanın kendisi dondu.
Kanım, unutulmuş bir yeminin küflü tortusu şimdi.
O yıkılmış Ahit'in yıldız tozundan molozunda,
Kâinatın ilk kavgasından arta kalan o tek taşı,
O'na verdiğim sözün ilk harfini arıyorum.
Varsın aksın bu korkak zaman, bu yalan nehirler.
Ben, o Ahit'in durduğu yerdeyim.

Huzuru unuttum, o Söz'ün kırık ucuyla bilendim.
Yersiz değil, bu dünyada sürgünüm artık.
Mağlup değilim, anla.
Sonsuz bir nöbet için soluklanıyorum sadece.
Ve o Ahit, evet, içimde ayakta hâlâ.
Bir yara izi değil;
O'nun varlığının kanıtı olan o kutsal yara.

Bu dünyanın sahte ışıklarına sırtımı dönmüş,
Zamanın iki yakasını ayıran o yıkık köprü'nün eşiğinde,
Geceye uyku değil, o ilk Yemin'in şahitliğini,
O büyük Sükût'un kaskatı nöbetini sunuyorum.
Çürümüş umutların değil, o kırılmış Ahit'in
Haklı isyanının hesabını soruyorum.

Bırakın geçip gitsin bu suretler âleminin yaldızlı kervanları.
Ben buradayım.
O bükülmeyen Ahit.
O dinmeyen İlâhi Sancı.
O Arş'a uzanan bitimsiz nöbet.
O ilk yemine sadakatin yıkılmaz kalesi,
Bu yıkık köprü'nün üstünde, ezelden beri buradayım

Turgay Adlım

Hançer ve Sır kapısı

Her kalpte bir hançer gizli, her elde görünmez bir izi,
Ne altından işlenmiş tastamam ne demirden ne de tunçtan bir sızı.
Kimi duasıdır taşır koynunda, medet umar varlığından,
Kimi öperek saklar, içli bir şiirin en mahrem, en kanayan mısrasında.

Bir bakışla değil en masum rüya, gözbebeğinde tufanlar uyanır,
Bir sükûtle kanatılır vefasızlık, sözcükler kuyuya iner, zehirle boyanır.
Her hecesi bir başka ruhu boğan görünmez bir iptir artık,
Ve sevda, kapısı kine mühürlü, anahtarı kayıp bir zindana dayanır.

Zamanın rüzgârı okşar yitik sevdaların külden yüzünü,
Bir fısıltı titrer semada: "Ey insan, neyle kanattın özünü?"
Cevap, gül rengine bürünmüş o ezeli, o muammalı suskunluk.
El mi kalktı hançere, yoksa kader mi eğdirdi boynunu kulluk?

Çünkü her ihanetin gölgesi, bir başka ihanette alır soluk,
Şevgi ölür bazen, lakin en önce güven, o çıplak, o mahzun melek kovulur.
Ruhu kabuksuz bırakan, ilk o düşer can evindeki köz doluluk.
Ve kalır geriye: Herkesin sanık, vicdanın hâkim olduğu bir sorgu, bir sonsuzluk.

Masumluk yoktur bu öyküde ne sende ne bende ne de onlarda,
Yalnızca farklı maskeler takmış, yaralı tanrılar, düşmüş melekler bu diyarda.
Ruhumla iniltiye durmuş, sorarım şimdi o görünmeyen Cana, o Yâr'a:
"Ey Hafî! Hangi aşk kurtarır bizi kendimizden, hangi yara açılır vuslata?"

Ben seni değil, suretinde gizlenen o ezeli hakikati sevdim,
Zira hiçbir fânî yakamazdı ruhumu böylesine, ancak O'nun ateşiydi bildim.
Ya Rab! Sen ki firak ile imtihan eder, aşkınla diriltirsin her zerreyi,
Ne af ne intikam, talebim sâdece levhinde yazılı olan o kutlu sır idi.

Mansûr gibi "Ene'l Hak!" diye haykırmak geçer içimden, lâkin susarım,
Bilirim, bu nida yalnızca benliği yok edenlere bir harf, bir iz bırakır, kanarım.
Ey aşk, ey cehennemle cilveleşen ilahi nur! Kılıcını kuşanan her âşık,
Aslında kendi nefsinin parçalar; kurban, celladına rahmet sunar, olur barışık.

Susuyorum şimdi... Bir dervişin sabrı, bir müridin teslimiyetiyle kalbim,
Ya Hayy, Ya Vedûd, Ya Bâkî! Al bu yorgun, bu yaralı kalbi, kabul et Rabbim.
Ser onu arşına, huzuruna... Kime yâr ettiysen onu, ona sonsuz selâmet,
Bana ise sırlarının kapısını arala, bitsin bu hasret, bu nedamet.

Turgay Adlîm

İsyan Çiçeği

Aldanma teselliye, her nağmesi bir mahşer nidası,
Bu bir merhem değil, ruğa işleyen aşkın belası.
Alnıma yazılan sevda değil, bir isyan tuğrası,
Seninle kuruldu içimde o mahşer divanı.

Gam mülkünü terk edip giydim ateşten bu tacı,
Yırttım feleğin hükmünü, sensin gönlümün miracı.
Kim demiş aşk ehli bir tahta sultan olur?
Bu sevda en kanlı ferman, en dipsiz zindandır.

O fani sarayları ateşe veren benim elim,
Sensiz vadedilen o cenneti ben neyleyim?
Ne tahtı umursarım ne tacı, varlığın yeter,
Varlığım çölde Mecnun misali, aşkınla derbeder.

"O nazenin gözlere aldanma" diyen kimdi, heyhat!
Her gamzen kalbime çekilen kanlı bir cellat.
Bir bakışınla devrilir içimdeki putlar,
Her kirpiğin bir mızraaktır, can evime saplanır.

Güzellik dedikleri meğer celladın neşteri,
Vursun, kanatsın; bu lütuftan şikâyet mi edilir?
O "kahr" dedikleri, sineme vurduğun ilahi mühür,
O "bela" sandığım, sunduğun zehre gizlenmiş ömür.

Bu yaraya başkasının merhemi değe ah ederim,
Kadehinde zehir sunsan, Keyser niyetine içerim.
Desinler: "Kalbi viran, benliği çöle dönmüş,"
Bu yangın benim, bu hicran benim, bu sevda benimmiş.

Adını "İsyân Çiçeği" koydum, kopmazsın dalımdan,
Alnımda mührün dururken, başka fermana ne hacet?
Aşksız geçen bir ömür en büyük ziyan değil de nedir?
Uyan bu gafletten; bil ki enkazın bile bir devlettir.

Kanma sakın harflere, bu Naçar'ın sözüdür,
Gerçeğin mübalağa giydirilmiş özüdür.
Yanan bir yüreğin kâğıda düşen közüdür,
Aşkın dile gelmiş en taşkın, en deli yüzüdür

Turgay Adlım

İsyan Türküsü

Ben, bu paslı yüzyılın vitrinine fırlatılmış bir taş,
Camına değil — boşluğuna saplanmış bir dikenim; iç kanamasıdır bu vitrinlerin.
Gömleğim, betonun terini kusar; cebimde durmuş saatler — susmuş ömürler.
Zaman, çalınmış bir mahşerin başsız piyonu yapar beni bu satrançta
Ve her nefes, ciğerime dolan küflü bir veda; tabutumdur her sabahın ilk soluğu.

Geçiyorum o simli tabutların önünden — vitrinler, modern mezar taşları;
İçlerinde topraksız, kokusuz plastik güller: insanlar.
Gözleri taş, yalnızca karşı kulelerin kibirli suretini yansıtır.
Kahkahaları ise her akşam biraz daha ucuzlayan bir bozukluk gibi
Şangırdar, düşer kaldırımın donuk kehribarına.

İçimde lavla dolu bir suskunluk, çatlağını gizleyen bir yanardağ.
Ve her ayna, bana celladın önüne yatırılmış bir başka cenazemi sunar.
Bu yüzden kalemim dua değil, lanet yazar;
Çünkü yazmak, suskun bir cesedin üzerine zindanda zambak dikmektir,
Susmaksa o zambağı kendi eliyle ezen celladın kendisidir.

Sorularım, yıldızsız ve isli bir gökte asılı kalır:
"Bu demir kafesleri kendi etimizle mi ördük?"
"Neden celladın gölgesini güneş sanıyor bu kalabalık?"
"Vicdanlar hangi indirimli wifi şifresine yazıldı da bu kadar ucuza satıldı?"
Bu suskunluk değil — bu, meydanlara çekilmiş bembeyaz bir teslimiyet bayrağıdır.

Ey çağın pasif gölgelerinde zaferlerini çürüten efendiler!
O camdan, o betondan, o sağır kuleleriniz sizin olsun!
Biz, sizin asfaltınıza çatlağını atan o inatçı kök,
Yeraltında baharı bekleyen sabırsız bir çiğdemiz.
Ve bilin: En yüksek kule bile bir çiçeğin filizlenmesini durduramaz.

Ben, taşranın unutturulmuş ahının, şehrin göbeğindeki yankısıyım.
Ben, toplumun çatlayan damarından sızan o ilk damla kanım.
Adım Rüzgâr'dı savrulurken, sanım İsyan'dı kök salarken.
Biz artık, kaydı hiçbir tapuya düşmemiş olanlarız
Ve bu türkü, insan kalmanın ağır bedeline yazılmış ortak bir yazıttır.

Duyun — bu bizim türkümüz!
Ne ismimiz var tapuda ne sesimiz kayıtlı,
Ama bizim adımız Sokak, yankımız İsyan!

Bir çiçek gibi — kırıldıkça köklenen,
Bir türkü gibi — bastırıldıkça yükselen...

Turgay Adlım

Kalbini Döğen Saki

Odamın sessizliği, mühürlenmiş bir lahit değil artık —
Yankısını yutmuş bir mağara sanki,
Zaman bile nefes almıyor burada.
Sonra, bu ölü sükûnetin içinden
Kör bir sancı gibi bir ses sızıyor.
Kadim bir kapı gıcırıyor...
Sanki başka bir asra, başka bir benliğe açılıyor.
Ve zihnimin tozlu toprağında
İs kokulu, gizemli bir mabet beliriyor.
Gözlerimi kapasam da silinmeyen,
Kutsal bir unutulmuş mahzeni bu.

Körüğün iniltisi
Yaralı bir devin iç çekişi gibi doluyor içime.
Ter, kömür ve alın yazısı
Havanın damarlarına işliyor usul usul.
Örsün üzerinde
Soğumuş bir külçe yatıyor:
Taş kesilmiş bir pişmanlık,
Tutulmamış bir söz,
Unutulmuş bir dua gibi.
Diriltilmesi gereken işte bu:
Benim susmuş, unutulmuş kalbim.

Ve silüet yaklaşıyor ateşe doğru.
Yüzü gölgelere bürünmüş,
Ama hareketi tanıdık —
Sanki kendine dokunan bir geçmiş.
Elini uzatıyor...
Külçeyi, bir cenazeyi kucaklar gibi alıyor.
Ve bırakıyor alevlerin koynuna.
Bu bir yanma değil;
Bu bir doğumun kızıllığı.

Kızgın demir ağlıyor,
Cürufu pullar hâlinde dökülüyor yere.
Ve ilk kez
Karanlık içindeki kor,
Utangaç bir gülüş gibi ışıldıyor.

Sonra o ses: Çıng!
İlk darbe.
Demire değil, ölüme atılmış bir emir.
Bu bir işkence mi, yoksa bir yaratılış mı?
Usta susmadan dövüyor.
Ritim bir cenk değil artık,
Bir ayın —
Her vuruş, bir dua kadar kesin.
Terinden damlayan her damla,
Metalin damarlarına can aşıyor.

Sıçrayan kıvılcımlar
Artık yakut değil,
Göge salınan özgür ruhlar...
Her vuruş,
Zamanın kırılmış belini
Yeniden doğrultan bir yankı.
O usta — bir demirci değil yalnızca,
Çamura nefes veren kadim bir sanatkâr artık.

Ve işte son perde: Tıssss...
Suya bırakılan kor gibi değil,
Bir vaftiz bu —
Ateşle arınmış demire sunulan son öpücük.
Toprağın kokusu doluyor içime,
Yağmurdan sonraki ilk sabah gibi.
Ve anlıyorum:
Bu dövülüş, bu yanış, bu şekil
Bir hayatın doğuşudur.

Çekilen buharla birlikte,
Yüzüme vuran sıcak,
Kutsal bir nefestir artık.
Ben hem o demirim,
Hem de o suyu içenim.
Hem kırılanım,
Hem yeniden biçilenim.

Sis dağılır, görüntü keskinleşir.
Artık örsün üstünde
Şekilsiz bir yığın yok —
Bir anahtar duruyor orada:
Her kapıya, her benliğe açılacak kadar hakikatli.
Ustanın yüzü aydınlanıyor...
Ve görüyorum:
O yüz, benim.
Ter içinde ama sükûnetle bakan.

Ve hayal kaybolduğunda,
Loş odamdayım yeniden.
Ama yalnız değilim.
Aynadaki göz,
Artık eski benin gözü değil.
Demirci dirildi:
Kendi kalbini döven sakiye dönüştü.
Saki dirildi:
Kendi ruhuna hayat şarabını sunan oldu.
Ve ben dirildim:
Hayali gören değil,
O hayalın içinden geçen oldum.

Şimdi odada sessizlik değil,
Örsün kadim bilgeliği konuşuyor.

Ve kalbimin atışı —
Sönük bir yankı değil,
Bir kader körüğünün
Aralıksız, kararlı soluğu gibi...
Yeni bir beni dövmeye hazır.

Turgay Adlím

Muteber Bir Cinayet

Perde I: Hâkim

Hükmüm kesindi; kalemim kılıç, dilim baltaydı.
Gönlüm taştan bir duvar... Bir yetim ahı arşa dayandı.
Sandım ki o kanlı defter dürüldü, dava kapandı,
Bilmezdim ki içimde en korkunç mahkeme kurulmaktaydı.

Kürsüm bir dağdı, vehmimden bir arş, kimse erişemezdi.
Çelik çekirdek harflerle konuşurdum, hükmümden kan sızardı.
Yasaların taş duvarlarına yasladım heykelleşen gövdemi,
Şimdi o duvarlar bir tabut; ben kendi hükmümün zelil mahkûmu.

O yetimin gözleri... Baktıkça içime sızan iki damla kor, iki damla zift.
Binlerce cildin bilgisiyle övünen aklım,
Bir çocuğun kanıyla yazılmış o Fatiha'yı sökemedi.

Tokmağımın sesi... İktidarımın o kahrolası çatırtısı!
Şimdi beynimin etini döven bir cellat balyozu her yankısı.
Sırtımda cübbemden ağır bir zindan, şerefim lime lime paçavra,
Ne avutan bir kelâm var, ne aklıma bir kılıf, ne sığınacak bir yüz.

"Saygın adam!"... Bu sahte söz, yüzüme çarpılan bir küfür.
Anlamazlar içimde kopan mahşeri, bu kördüğüm cinneti.
Her övgü yeni bir çivi sanki, çakılan eski cürmüme.
"Katil!" diye uğulduyor odamdaki boşluk,
"Katil!" diye fısıldıyor yerdeki çamur.

Ey merhamet! Hangi ihanetten sonra uğrarsın bu viraneye?
Hangi yüzle çağrılırsın, sen, bu kokuşmuş, bu riyakâr harabeye?

Gündüzler sorgu odası; herkes müşteki, herkes davacı.
Aynadaki o yabancı... Sureti benden, cürmü benden!
O ne alçak ne yargılayıcı bir yüz!
Her lokma boğazımda bir ur, her yudum su ruhuma zehir.
Dışım yontulmuş bir anıt-mezar, içim lağım çukuru, köhnemiş bir şehir.

Elimdeki kalem mi? Kendi fermanımı yazdığım bir kemik parçası.
Okuduğum her kanun maddesi, o çocuğun alnında bir mezar taşı.

Ailemin neşesi, sağır duvarlarda çınlayan birer çığlık sanki.
Bu sahte huzur, bu kalabalık, bu en mutlak yalnızlık!
Her kapı gıcirtısı enseme dayanan soğuk bir namlu,
Her saatin tik-takı adımı heceleleyen bir infaz mangası.

Ah, bilseydim! Hükümle vicdan denen iki cellat arasına gerilirmiş ruh!
Kırardım o kalemi, yakardım o cübbeyi,
Olmazdım bu cehennemde kendime hem gardiyan hem zebani!

Perde II: Katil

O balta... Avucumda hâlâ ağırlığı, fikrin ocağında dövülmüş çelik.

Bir bitin kanı için miydi bu evrensel keder, bu irinli bilgelik?
Fatih olacaktım, insan yığnında bir seçilmiş, bir tek,
Şimdi her kaldırım taşı, alnıma yapışmış kanlı bir leke.

Napolyon'dum ben, ahlâkın prangasını kırmış bir kumandan,
Sanmıştım ki yeni bir şafak söker irademle yoğrulan zamandan.
Oysa her gün batımı, o kadının kanı, silinmez bir imza gibi sızıyor tavanımdan,
Ve her gece aynı baltayla uyanıyorum kendi çığlığımdan.

Teorim fildişi bir kaleydi, sarsılmaz, görkemli;
Her burcu kibrimden, her taşı yalanlarımdan örülü.
Şimdi o kule bir mezar... Her taşı kendi yalanım, düşüyor üstüme zelzeleyle,
Fikrimin enkazı altında can çekişiyorum, nefessiz bir işkenceyle.

Odama sinmiş o boğucu, o ekşi ihtiyar kokusu gitmiyor,
Bir damla, bir nefes, bir tahta gıcirtısı beynimde mahkeme zili gibi ötüyor.
Duvar kâğıdının deseninde bile bir çift göz beni güdüyor,
Suç bir ur gibi büyürken içimde, ceza, soluduğum havanın ta kendisi oluyor.

Perde III: Hüküm

Biri cübbesini yırtar sokaklarda, gökyüzünden bir beraat arar,
Diğeri baltasının gölgesinde sayıklar, lanetlediği o kör sanata yonar.
Ne fark eder? Vicdan, o son tanık, soyar ikisini de lime lime,
Ne cübbe kalır koruyacak ne kibir ne de sahte bir kelime.

Ey insan! Hangi yasaya sığınır, hangi felsefeye güvenirsin?
Bu, müebbet bir hapistir: duvarları anılar, tavanı pişmanlık,
Demir parmaklığı ise kendi etin.
Burada tanık, unuttuğun bir bakış; savcı, bastırdığın bir an,
Ve cellat, her gece rüyada o suçu yeniden tamamlayan.

Her nefes bir sorgu, her kalp atışı o mahkemenin tokmak sesi,
Hava, kendi soluğunun küfü; sessizlik, sağır eden bir çığlık gürültüsü.
Ne Sibiryaya bu kadar soğuktur ne en sefil çukur bu denli dipsiz,
Kaçamazsın, çünkü sığındığın her yer, bu zindanın ta kendisi.

Çünkü vicdan, kapısı sadece içeriden kilitli bir zindandır;
Ve anahtarını çoktan yutmuştur zaman

Turgay Adlım

Niyaz

Bekleyişler, bekleyişler...
İniltileyle bekleyişler pür-cefa kara bahtım,
Yeise düşmüş Yunus'um, dünyaya küsmüşüm.
Efendim himmet eyle,
Şefkat diyarından uzak kalmışım.
Duy ah-u zarımı candan sevdiğim,
Çek al cehalet abasını üzerimden.
Bir nefeslik üfleyiştir beklediğim,
El ver ki, ayaklarıma Kudüs cesareti gelsin.

Gözlerinin divanında durup el pençe bağlasam,
İnleyip gözyaşlarımla eşliğine akıtsam,
Buyur eder misin bu bağı yanığı, o kutlu haneye?
Öylesine açım ki sıcak ekmeğe...

Muhabbet bağından bir gül bağışlasan,
Kokusunu avuçlarıma doldursan,
Kana kana içsem o ab-ı hayattan,
Esir etse beni mutlulukların, acılarımı denizinde yıkasam.

Bu gariplik halidir, azıcık merhamet eyle!
Sen bir aysın ben kara gece,
Sen bir ateşsin ben pervane,
Ateş-i sûzanınla yandım.
Aç gönül kapısını, bu garibi mihmanın eyle.

Nedir istediğin benden bilemedim.
Çok diyarlar gezdim muradımı alamadım.
Yollara düştüm menzile varamadım.
Nazar eyle, bir çift söz söyle.

Umudum sendedir, medet ya efendim!
Belki son senem, belki son günümdeyim,
Hal bilmez, yol bilmez nadan elindeyim.
İmdat et, bir kötüye eyleme nöker.

Ne adım kaldı yollarda ne unvanım ne şanım,
Bir tek ismim kaldı avucumda, odur ki benim fermanım.
Huzuruna geldim işte, budur bütün destanım:
Ben o kapına muhtaç, biçare kulum Na'çar'ım

Turgay Adlım

O Ses'e Müptelayım

Ezel bezminden kalma bir sızı mı bu içimde?
Bu gurbet diyarında her akşam o kadim nidayı beklerim.
Kaldırımlar yankılanır adımlarımdan; yorgun ve kimsesiz...
O ses'e müptelayım, bilmezsin halimi.
Varlığım aşkınla tutuşmuş bir pervane (Ne fayda!)
Her dönüşüm sana, her yanışam o meçhul vuslata.

Nefsimin labirentlerinde aklım, pusulasız bir gemi.
Korkarım şuurum bulanır bu şehrin sahte ışıklarında,
Oysa yedi kat göklerden bir yıldız göz kırpar inatla.
Gönül kâbemde sensizliğin baykuşları öter.
O mutlak varlık inecek mi bir gün bu viraneye?
O ses'e müptelayım, bilmezsin halimi.

İsmin içime işler paslı bir hançer gibi.
Belki de bu yüzden her duam bir isyan çılgılığı.
O ilahi ahengin girdabında kaybolmak istercesine,
Kendi külümden bir Anka gibi seninle doğmak.
(Ne çocukça bir istek, ne amansız bir sevda!)
Bir damla iken o ebedi ummanda bir gece vakti yok olmak...
O ses'e müptelayım, bilmezsin halimi.

Sen yoksan bu dünya bomboş bir han, avuçlarımda ayaz.
Kaldır artık gözümden bu hicap perdesini, aldatmasın serap!
Vahdet şarabınla sarhoş edip cemaline daldır beni,
Çünkü bu müptelalık, Ezel'de ettiğim yeminin ta kendisi.
Ve sen, ey Ses'in Sahibi...
Bu yeminden de, bu müpteladan da...
Kurtulamazsın.

Turgay Adlım

Paslı Kilit

Gözlerin, unutulmuş bir handaki aynalı avlu,
Yüzümde bir yangın bıraktı her bakışın.
Kalbime o gün kar yağdı, sustu kelimelerim,
Her suskunluğun, alnıma yazılmış bir fermandı sanki.

Gençliğimi bir sokak lambasının ipine astım o gece,
Son tramvayın raylarında senin adın çınlarken.
Zarif bir semai gibi süzülüp gittin bu şehirden,
Bense güftesi kayıp bir şarkıydım, sağır kaldırımlarda.

Hayallerimi anamdan kalma seccadeye sardım,
Düşlerimi oyalı bir yazma gibi bağladım başıma.
İçimin kapısına babamın suskun bakışını mühür vurdum,
Anladım ki kader, nargileden süzülen bir duman: döner, dağılır, yiter.

Şimdi öfkem, beton minarelerden yükselen bir ezan,
Ve ruhum, çatılara sığınmış, yolu kayıp bir turna sürüsü.
Uzaklarda kaybolan göçün izinde, sessiz bir özlem taşıyor,
Ama ne tuhaf, rüyalarımın göğü hâlâ bulutsuz
ve başıboş uçurtmalarla dolu.

Turgay Adlım

Ruhun Haritası

Hürriyet, nefsin köhne sürgüsü değildir,
Ruhun menşuruna işlenmiş ezeli bir sır'dır.
O, kalpte "Ene'l-Hakk" diyen bir Mansur,
Kâinatın duvarlarına fırlatılmış bir feryattır.

Hayat, gözünü boyayan bir serap değil,
Gözbebeğine saplanan ince, sızlatan bir kıymıktır.
Vicdanın avlusunda bir çınar yükselir ki,
Gölgesi, şah damarından yakın olan Ali'nin Zülfikar'ıdır.

Aşk, ateşten damıtılmış bir bade, bir zehirdir;
Benlik "kamışlığını" tutuşturan bir kıvılcımdır.
Can, ateşe yürüyen bir pervanedir,
Ve gözleri, ruhun ulaştığı o son vecd'in adıdır.

Öz, cevherini yitirmiş bir maden ocağıysa,
Söz, bir ozanın kırık telinde can çekişen sestir.
Gök, yalnızca aldanan gözün sahte kubbesi;
Asıl hazine, enkazdan yükselen o azmin nefesidir.

Geçmiş, omuzları kanatan ağır bir kum torbasıdır,
Her anısı, bugünün nehrine kanını akıtan bir pınardır.
Yol, ataların izinden örülmüş kör bir düğümdür,
Ve devrim, o düğümü Zülfikar'la kesip atandır.

Bu çile, körelmiş bir hançerle kazanılmaz;
Hakikat, her gün yeniden doğan bir şems'tir.
Bizler, kalp aynasını zamanın tozuyla cilalayan dervişleriz,
İçteki nâr, ham olanı 'insan'a çeviren nazardır.

Şehir, beton ve çelikten örülmüş bir kafestir,
Sokaklar, umutları yutan asfalt canavarlarıdır.
Lambalar, gecenin sahte parlayan gözleridir,
Ama her kaldırım taşı, inatla bir tohum saklar.

Susmak, ruhun kefenini kendi ellerinle dokumaktır.
Konuşmak, enkazdan bir diriliş kuran mimardır.
Yıkma, ölü dokuyu kesen keskin bir neşterdir.
Yeniden başlamaksa, toprağa Hızır'ın ektiği ilk tohumdur.

Hürriyet, nefsin köhne sürgüsü değildir,
Ruhun menşuruna işlenmiş ezeli bir sır'dır.
O, kalpte "Ene'l-Hakk" diyen bir Mansur,
Kâinatın duvarlarına fırlatılmış bir feryattır.

Hayat, gözünü boyayan bir serap değil,
Gözbebeğine saplanan ince, sızlatan bir kıymıktır.
Vicdanın avlusunda bir çınar yükselir ki,
Gölgesi, şah damarından yakın olan Ali'nin Zülfikar'ıdır.

Aşk, ateşten damıtılmış bir bade, bir zehirdir;
Benlik "kamışlığını" tutuşturan bir kıvılcımdır.
Can, ateşe yürüyen bir pervanedir,
Ve gözleri, ruhun ulaştığı o son vecd'in adıdır.

Öz, cevherini yitirmiş bir maden ocağıysa,
Söz, bir ozanın kırık telinde can çekişen sestir.
Gök, yalnızca aldanan gözün sahte kubbesi;
Asıl hazine, enkazdan yükselen o azmin nefesidir.

Geçmiş, omuzları kanatan ağır bir kum torbasıdır,
Her anısı, bugünün nehrine kanını akıtan bir pınardır.
Yol, ataların izinden örülmüş kör bir düğümdür,
Ve devrim, o düğümü Zülfikar'la kesip atandır.

Bu çile, körelmiş bir hançerle kazanılmaz;
Hakikat, her gün yeniden doğan bir şems'tir.
Bizler, kalp aynasını zamanın tozuyla cilalayan dervişleriz,
İçteki nâr, ham olanı 'insan'a çeviren nazardır.

Şehir, beton ve çelikten örülmüş bir kafestir,
Sokaklar, umutları yutan asfalt canavarlarıdır.
Lambalar, gecenin sahte parlayan gözleridir,
Ama her kaldırım taşı, inatla bir tohum saklar.

Susmak, ruhun kefenini kendi ellerinle dokumaktır.
Konuşmak, enkazdan bir diriliş kuran mimardır.
Yıkma, ölü dokuyu kesen keskin bir neşterdir.
Yeniden başlamaksa, toprağa Hızır'ın ektiği ilk tohumdur.

Turgay Adlım

Sanığın Son Dilekçesi

Ben kendi mahkememin hem sanığı hem tanığı,
Her fotoğraf karesi, delilimin bir tuzağı.
Gülüşün, o sağır yargıcın vicdan tokmağı,
Bu ömür, hükmümün sonsuza dek yasağı.

Sen başka şehirlerde mutlulukla yanarken,
Ben bu odanın tavanındaki çatlak gibiyken,
Her kahkahanla biraz daha derine batarken,
Ruhum bir böcek gibi kabuğunu terk ederken.

Aşk dedikleri, içimde büyüyen bir urganmış,
Yokluğunla beslenen o dipsiz isyanmış.
Her bir karen, boynuma vurulan bir fermanmış,
Bu hükmün ne bir avukatı ne de dermanıymış.

Viyana'da adımladığın bir kaldırım olsaydım,
Ya Paris'te camına konan o buğu olsaydım,
Elini sürdüğünde kaybolup da yok olsaydım,
Bu etten, bu utançtan, bu candan kurtulsaydım.

Ben küf kokan, okunmamış o eski kütüphane,
Sense o rafta ısıldayan biricik dürdane.
Her bir sayfan bir umut, her cümle bir efsane,
Dokunulmaz, uzaktan sevilen bir şahane.

Ey Nâ-çâr, çek son kareyi, bitir artık bu derdi,
Bırak da hiçlik son sözü, son hükmünü verdi.
Ben o parlak kâğıdın görünmeyen lifleriyim,
Varlığı, senin elinle yok sayılmış biriyim

Turgay Adlım

Sarı Gelin Kasidesi

Ey Sâki-i zaman! Çarkın beynimde bir değirmen misali döner,
Her dönüşünde ruhuma sinen, bu hangi hicranın gubârıdır?
Bu hangi ezel türküsüdür ki "Sarı Gelin" derler adına,
Yoksa bin yıllık bir sükûtun bağrından kopan İsrâfil sûr'u mudur?

Ruhum, bu gurbet şehrinin taş duvarları arasında yaralı bir ney.
Gölgeler birer ifrit gibi uzar; her köşe başında bir firak pusudadır.
Bilirim, bu yolun menzili bir kurşun ağzıdır, ey Yâr!
Ya visâl mülkü fethedilir ya hicran uçurumuna düşülür.
Seninle o uçurumun kıyısında bir an göz göze gelmek ise,
Bu fani ömrün en gerçek anı, en kutsal huşusudur.

Durmuşsa saat, bu can pazarında çırpınan kalbim nedendir?
Kendi mahşerinin yorgun provasında, her darbesi bir kefarettir.
Bir zamanlar bezm-i visâlin neşesi olan o türkü, şimdi neden
Hicran gecesine yakılmış bir mersiye, bir intihar kasidesidir?
Bir urgan gibi dolanır ruhun boğazına, o kadar ağır, o kadar derindir,
Ki her hecesi, bin yıllık bir hasretin en yanık şahididir.

Şusarım. Zira içimde bir köprüdür yanan, hatıradan yapılma.
Üzerinden geçen her hayal, pervane misali ateşe düşer, kül olur.
Balkonlar, yetim kalmış bir bayram yeri; çocuk sesleri, dinmeyen bir sızı.
Ve adın... Adın ki bir fısıltıyla dokunsa hafızama,
Ezelden ebede bütün bir kâinat, o an yeniden kurulur, yeniden yıkılır.

Akrep yelkovanı değil, ecel ömrü kovalar bu demir kapılarda.
Alnımda asırlık bir duanın gölgesi, dilimde o ağıt, nasıl da çıplak, nasıl da bizden:
"Ah senin elinden, vah senin elinden...
Nenen ölsün Sarı Gelin aman, seni ellere vermeden..."

Bu son dem, son fasıl... Uyu şimdi. Gönül yorgun.
Ceylanlar konsun düşlerinin o ürkek, o masum otlaklarına.
Belki bu türkü bitince, biz bir mavi pervane oluruz sonra,
Nağmelerden kanatlarla çırpırız o ebedî hicliğin şafağına,
Yahut o vaat edilmiş, o kan rengi maviye...

Turgay Adlım

Sırça ve Sitare

Gönlüm bu aşk çölünde bak, âvâre düştü,
Ne bir serap ne bir vaha, her umut boşa düştü.
Sırça saray misali can, bîçâre düştü,
En küçük bir sarsıntıyla binbir parçaya düştü.

Ezelde ruhlar meclisi kıldıkça taksimi,
Kimi arşa, kimi ferşe, yapıldı seçimi.
Payıma bir tek kalp vardı, o da pâre pâre düştü,
Her bir zerresi, kaderin ayrı bir köşesine düştü.

Düşe kalka bu yolları aştım da derdinden,
Dikenler kanattı ruhumu, vazgeçmedim yeminimden.
Bu hasta bedenim sonunda kapına, yâre düştü,
Hem can emanetim hem de en derin yaram, önüne düştü.

Bahar erişti, bülbülün sohbeti güllendi,
Tabiat uykusundan uyandı, sevdâyla bezendi.
Yine sabır imtihanı bu bî-karâre düştü,
Alem bayram ederken, içime bir matem daha düştü.

O ay yüzünde gördüğüm, ben sandığım leke,
Dedim ki "Nazar değmiş o eşsiz güzelliğe."
Meğer ki talihimden o siyah Sitâre düştü,
Alnımdaki kara yazı, gelip o pak çehreye düştü.

Bir anlık bir tebessümün vuslat gibi geldi,
O an sanki bu çile bitti, bu hasret dindi.
Niyetim bu değildi, yolum intizâre düştü,
Bir anlık mutluluk, ömürlük bir bekleyişe düştü.

Kimi bu yolda şöhretin peşine aldandı,
Kimi servet denizinde kibre boyandı.
Bu Naçar'a öykünen de bir başka efkâre düştü,
Gördü ki derdimi dinlemek bile, taşıması zor bir yüke düştü

Turgay Adlım

Son Eşik

Duramadım, çünkü çağrı son kez çaldı içimde.
Kapımda duran ferman, ömrümün mühürlü nüshasıydı.
Başımı eğdim, sükûtle geçtim o eşikten,
Ruhuma sunulan şarap, ezelden döküldü bir sâkinin elinden.

Biz iki yabancı, yanan pervaneler gibi döndük,
Mekân sönünceye dek aşkın kandiliydik gecede.
Zaman, eski bir makas gibi kesti gölgemizi yerden,
Firak, yavaşça taşıdı bizi, unutuşa doğru.

Yol, geceye saplanmış bir çelik kama gibiydi,
Bizse, yıldız tozundan savrulmuş iki sessiz damlaydık.
Aşağıda, çocuklar kumdan rüyalar kuruyordu hâlâ,
Biz ise o dünyadan geçip, gözlerimizi yummuştuk.

Güneş, altın bir tepsi gibi yuvarlandı ufkumuzdan,
Üzerime düşen çığ, onun son bakışından kalan bir hatıraydı.
Bu fani bedenim gömleğini usulca sıyırdım,
Artık beni saran yalnızca sırlarla dokunmuş bir nefesti.

Durduk, son istasyonun taş eşiklerinde,
Ne dünyaya aittik ne öteye – arada, bir bekleyişin tam ortasında.
Duvarlar sabırdan örülmüş, sessizlikse
Mahşeri bekleyen bir mektuptu açılmadan duran.

Takvimler döküldü, rüzgârda sararmış yapraklar gibi,
Ama o an, içime kazındı ateşten bir mısra.
Küheylanların uzak nal sesleriyle çarpıyordu kalbim,
Ve ben, Hüma kuşunun göğsünde bıraktım son nefesimi

Turgay Adlım

Sükût Denizine Çağrı

Gönül, firak ateşinden arta kalmış son nişânedir.
Keder, bu fani tene biçilen bir hil'at-i şâhânedir.
Yaprağın düşüşü kaderdir, rüzgâr ise bir bahânedir.
Çağır beni o maviye, mademki hakikat sükûtun incisidir.

Gözümden akan yaş değil, gönül levhasına bir kelâmdır.
Gönlümdeki bu sessizlik, bitmeyecek bir meramdır.
Sûretim zaman ırmağında sahipsiz, bitik bir devâmdır.
Çağır beni o maviye, mademki hakikat sükûtun incisidir.

Sorma hâlimi gölgeme, o mazi kuyusunun yankısıdır.
Vuslat, gönül çölündeki bir serabın yakıcı sancısıdır.
Geçip giden her an, ruhumda köz olmuş bir ahın yazısıdır.
Çağır beni o maviye, mademki hakikat sükûtun incisidir.

Sönmüştür artık bu kandil, fitili ezelden tükenmiştir.
Gözlerin bir umman ise, yönüm o deryada belirlenmiştir.
Varmak haram kılınmış, batan gemim çoktan demirlemiştir.
Çağır beni o maviye, mademki hakikat sükûtun incisidir.

Tutma elimi. Bırak bu nehir ki adım sükût, varsın o ezel ummanına.
Ben hem o yatağını döven, firakla köpüren nehir, hem de o nehrin aşındırdığı kıyıyım.
Ben sustum ve feryadımı bir inci gibi dipe bıraktım.
Artık ne nehir var, ne kıyı;
Sadece o sükût denizinin en dibindeki cevher...

Turgay Adlım

Süreyya'ya

Dinle ey Süreyya,
Bizim hikâyemiz harflerden evvel yazıldı,
Kalem suskundu, levh-i mahfûzda yankılandı adın.
Gül şerbetine damlatılmış firak zehriyle mühürlendi aşk,
Alnıma değen o dokunuş, kaderin hançeri değil,
"Elest" meclisinde verilen yeminin en ateşli yeri idi.

Çöl dediğin, haritada yok;
Ben o haritasız diyarda Mecnun'un çırılçıplak hâline döndüm.
Ayağımın altında toz değil,
Kalbimin koru savruldu rüzgâra.
Her seher, Saba'yla gelen kokun
Bir ayet gibi asılı kaldı dudağımda,
Ben o ayetle secdeye vardım,
Kumun bile kibleye döndüğü o suskunlukta.

Gam yüklü kervanlar geçti,
Ben her birine bir "ah" bağışladım,
Zira bu kalp, yokluğuna denk düşen bir yük taşıyamazdı.
Geceler kadehime yıldızları süzdü,
Şarap haramdı bilirim,
Ama senin ismin vardı dudaklarımda,
Ve ben her yudumda seni içtim,
Hasretini içtim,
Sükûtunu, gülüşünü,
En çok da susarken söylediğin o büyük yoksunluğu.

Kuzey Afrika'da gözüm hayaline çarpınca,
Ruhum kabuğundan sıyrıldı,
Turnalara yazılmış aşk mektuplarını kiskandım,
Benim ne kalemim vardı,
Ne de mektubumun varacağı bir yurt...

Ve Endülüs...
Zümrüt bakışlı, başı hâlâ eğik o mağrur sultan...
Vardım ki bahçelerinde her bülbül senin adınla ağlıyor.
Her portakal çiçeği tenini anımsatıyor,
Ve çeşmeler...
Suskunluğunu konuşuyorlar,
Senin o ses bile olmayı reddeden sessizliğini.

Anladım ey Süreyya,
Bu yolun menzili vuslat değil,
Firakın katmerlisidir.
Bu dünya, o cennet hayalinin gurbetidir,
Bu avlular, bu beyaz mermerler,
Ruhumun içine inşa edilmiş bir zindandır.

Sen varken sarhoşum,
Sen yoksan bin parçaya ayrılıyorum.
Ey gönül, bu ne tuhaf ibadet?
Bu ne tatlı cehennem?

Bu can, senin aşkında pervane değil de nedir?
Yansam da yanarken dua ederim:
Sâki, doldur ezel kadehini yeniden.
Varsın son damlası ölüm olsun,
Yeter ki üstünde Süreyya'nın hayali görünsün.

Süreyya...
Gül ve Haçer.
Şiir ve Ölüm.
Ve sen,
Tüm sustuğum isimlerin son harfisin

Turgay Adlım

Taşın Ezberi

Ekranlardan sızan bir cızırtı, çağın yeni lisanı bu,
Dilimde, melodisi unutulmuş paslı bir alfabe.
Gövdem, içine rüzgârın dolduğu terk edilmiş bir kovan,
Yıkık duvarlarından seyredirim bu dünyayı;
Baharı olmayan sahte renkler, dili uyuşturan bir zehir.

Ama bu bir sis değil, bu yalnızca bir zehir değil.
Bu, boğazıma dayandırılmış çelik bir namlu,
Bu, hafızama işlenmiş tüm suçların sayıldığı bir defter.
Kalbim, artık ne bir mescit ne de bir mabet,
Kendi zindanına dönmüş bir iskelet sadece.

Yollar, sonu hep aynı duvara çıkan kör bir labirent,
Anladım, buraya kalmak ya da gitmek için gelinmediğini.
Anladım, bu yolun dışarıya değil, içe doğru kanayan
Gizli bir coğrafya olduğunu.
Ve her nefes, varlığı damıtan bir imbik değil artık,
Ciğerlerime dolan bu kahır coğrafyasının lanetli ezberi.

Sır, en sert taşın kalbindeki kılcal çatlaktır,
Umut, zincirini kırmak için demiri ısırarak bir mahkûm.
Anahtar ne aklın dövdüğü demir ne de hayalin üflediği cam,
O, yüzünü bu sahte sahneden çevirip
Yalnızca kendi taşına dönen bir isyanın amentüsüdür.

Bırak kırılsın benliğin, suyun değil, ateşin yonttuğu bir taş gibi,
Çünkü yanmak, yok olmak değil, suretini bu çağın yüzüne fırlatılmış bir lanet bilmektir.
Ateş, suretimi etimden soyan bir cerrah eli,
Ve her damla hüznün, ruhumu paslandıran değil, çelikleştiren su.

Artık sesim, semanın sonsuz huzurunda kaybolan bir nağme değil,
Sessizliğe değil, kendi taşıma çarpan bir çekiç.
Yankım, boşluğa atılıp geri dönmeyen bir kelime,
Ve ismim, tarihin dışına atılmış, Allah'a emanet bir hece.

Turgay Adlım

Tengri'nin Fısıltısı

Susma ki kırılınsın bu donuk, bu sessiz zaman,
Yoksa ruhumda ne can kalır, ne de bir aman.
Töz'üm demirden bir cevher, dağların ortasında,
Erimem artık, yeniden dövülürüm sevdanın odunda.

Yolum Altaylar değil, senin sonsuzluğundur,
Bu, bir Ak-Ozan'ın en kutsal yolculuğudur.
Her adımım toprağa vuran bir davul sesi,
Ruhumun o seste yitirip, sende bulduğu nefesi.

Damarımda kan değil, kutsal ırmağın akar,
Ruhum Dünya Ağacı'nı bırakıp sana koşar.
Ey Yer'den doğmuş, ışığı Gök'ten süzülen kadın,
Söyle, nasıl bir olur bizim bu ayrı adımız?

Kopuzumun teline can veren senin soluğun,
Yokluğun, Tengri'nin unuttuğu bir kör boşluğun.
Ben o boşlukta yurdunu arayan yaban kurdum,
Seni bulana dek bu dipsiz gecelere adını bir dua gibi ulurum.

2. Umay'ın Yankısı (Kadın Ses)

Ey Töz'ü demir dağda dövülmüş olan Gök-eri,
Bir tek sözün dağıtır gecenin yaban sisleri.
Sen ki gönlümde çağılayan en kutlu ırmaksın,
Adını koyamadığım en derin, gizli yanımsın.

Senin kopuzunda parlayan Ay'dan bir telim,
Her tınıda bozkıra ruhumu serer gelirim.
Sevdan Ergenekon'dan daha büyük bir ateştir,
Ona ne ecel hükmeder ne de başka bir güçtür.

Ben Alkarısı olup geceni karartmam asla,
Sana Ülker olurum gökyüzünde, korkma asla.
Ben Umay Ana'yım, kuru dallara can veririm,
Sana Kut'tan bir yazgı, Tengri'den sevda dilerim.

Uzakta arama boşuna, ben senin Töz'ündeyim.
Mühür mü ararsın? Bak, o mühür gözlerimde.
O yemin ki dudağımdan dökülmez,
Dudağımda başlar, sende tamamlanır ancak.

Bak, yeminin bulundu, sessizliğim tomurcuk verdi,
Bir tek dokunuşunla Ergenekon yeniden dirildi.
Artık senin bir dizenle Gök Yer'e eğilir,
Benim bir gülüşümle Yer Gök'e yükselir.
Bu destanı ne taş, ne demir, ne de zaman yener

Turgay Adlım

Uçurumun Ağzında

Burası ne arş-ı âlâ ne zebanî mahzeni,
İki dünyanın aralığında asılı bir sancaktayım.
Boş bir durak değil burası — unutulmuş bir ilahi'nin sustuğu yer,
Sana çıkmayan bir yolun, haritadan silinmiş sapağındayım.
Tenim, bir savaşın sonrasına bırakılmış delik deşik bir kalkan;
Bakışım, yüz çevirmiş meleklerle göz göze duran bir asi.
Bir secde gibi beklerim kırılmayı,

Uçurumun ağzında, gökyüzüyle yer arasında asılı bir bedduayım!
Uçurum ağzında, dilimde zehir zıkkım bir veda türküsü sana!
Bu diken tarlasına, bu sağır sükûta isyanım var, anlasana!
Ne sen kal, ne dünya; batsın bu üç günlük saltanat!
Al beni deniz, o arı, duru suyuna!

Altımda kükrer o kadim deniz — geçmişin diliyle konuşur,
Her dalgası, ihanetin sırtıma sapladığı kılıcın soğukluğu.
Adını bir sürgün eyledim, kalbimden düşmüş bir yıldızsın artık,
Gözlerimde kararmış bir gök, hatıranda solmuş bir atlas.

Ey ruhumda açtırdığın o zehirli ve nankör gül!
Her dikenin bir lanet, her yaprağın apayrı bir günah.
Ben o diken tarlasına bir secde gibi kapanmışken,
Meğer başımı eğdiğim sen değil, bir celladın kılıcıymış

Dinledim o dalgaları geceler boyu,
Her vuruş, büyük bir ihanetin ağıtıydı.
Senin o duvar gibi suskun yüzünden daha açık konuştu deniz,
Köpük köpük döküldü dilime isyanın ayetleri.
Vururdu kıyıya, bir yetimin sesi gibi acı ama haklı,
Senin o sahte kahkahandan daha dürüsttü bu uğultu.
Çünkü doğa, kalpten gelen her ihaneti haykırır,
Ve her su damlası, cellatların unuttuğu mazlumun gözyaşındır.

Sessizliğin, kınında gizlenmiş bir kılıçtı, evet,
Ve sen onu sırtıma, kınıyla birlikte gömdün.
Bir kahraman gibi değil, bir yankesici gibi kaçtın arkamdan,
Gözlerinle değil, gölgenle vurdun beni.
Son bakışım, göğün yedinci katına kazınmış bir âh,
Adınla karışmış iyot kokusu — son duam, son zıkkımım.
Ve artık ölüm bir firak değil, bir hicrandan kurtuluş;
Sana değil, kendime yazılmış bir berat bu çılgılık!

Korkma be! Bu bir intihar değil — bu bir kıyam,
Zincirini kıran bir suretim artık kendi aynasında.
Senin gölgende eğilmiş bir gövdeydim belki,
Ama şimdi nurdan değil, karanlıktan doğan bir yıldızım.
Sana “elveda” yok, çünkü sen hiç gelemedin;
Ben bu geç kalmış vedanın altına kanımla atarım imzamı!
Haydi deniz, ey mağrur yoldaş,
Ben sana aidim — arı kaynağa, isyan denizine, sonsuz dalgaya!

Sen ise... sen hiçliğe aitsin,

Ne bir yere ne bir zamana!
Kaybol o karanlığında —
Çünkü artık ben kendi karanlığından ışık doğurayım

Turgay Adlım

Yeter

Kleopatra'nın gözyaşı dökülür asfaltta,
Kaldırım taşları bile sır tutar artık.
Bir ayrılık değil bu, tarihin infilakı;
Sokak lambaları, düşmüş yıldızlar gibi karanlık.
Aşklar mı? Hepsî mühürlenmiş birer mühür,
Üsküdar iskelesinde yitip giden hatıra.
Bir mendil savrulur rüzgârda —
Ey vefa, sen de mi sustun bu uğursuz hatıraya?

Dalgalar döver kâğıttan gemilerimi,
Her köpükte bir hükümdar çürür tarihte.
Ben ki denize bir nazar boncuğu gibi bakardım,
O ise beni, bir lânet gibi yuttu sessizce.
Bir öpücük değil bu, bir antik lanetin öpüşü,
Aşk dedikleri haritalardan silinmiş.
Kürekler kırık, yelken yırtık,
Her vuslat, yeni bir fırtınaya zimmetlenmiş.

İskeleye vurur kayıp bir leylağın gölgesi,
Kim derdi ki martılar da yasta olabilir?
Zambaklar sararmış, gül küsmüş lale'ye,
Her çiçek eski bir yemin şimdi, tutulmamış.
Bir defterin arasında kurumuş kelimeler,
Yalancı bir baharın hatırası sadece.
Gönlüm bir mezar taşı gibi susar;
Üzerinde tarih yok, ama sızı ebedî.

Zaman, gri bir semazen gibi döner başımda,
Her devrinde bir dua, her rükûda bir hüzün.
Adımı bile unuttu bu şehir,
Kendimi anlatamam artık hiçbir yüzün.
Mevsim takvimi unuttu;
Kışın ortasında açar bazen bir hançer çiçeği.
Gece, sırtıma yaslanan bir yılan gibi soğuk;
Sabahsa küllerimden utanır — doğmaz bile.

Yıkık bir cami avlusunda bekliyorum hâlâ,
Mihraba sinmiş bir hayal gibi, kıyamda.
Alimin unuttuğu bir dua belki bu;
Bir harf eksik, bir niyet yarım, bir kalp dağdağda.
Gönlüm bir külliye, ama imamsız ve ıssız,
Minarede ezan değil, sadece iç çekişler.
Ve sen, ey vefasız sevda,
Bir vakit namazı gibi geçtin — abdestim haram kaldı sana.

Ey kadim suskunluk, ey yüzünü değiştiren şehir,
Bu kalp seni anladığında zaten harabeler dolmuştu.
Bin yıllık bekleyişin alnı çatık,
Kahinler bile susmuş, kehanet bile korkmuştu.
Sonsuzluk dedikleri şey bu olsa gerek:
Bir gölgeye âşık olup ışığı unutmaktır.
Ben artık bir yankıyım yalnız,

Bir ılık olarak alınırım kendi kulaklarıma.

Yeter!

Ey evrenin unuttuğu adım!

Ey yarım kalmış mısra!

Sana yazdığım her satır, kendime açtığım yara.

Ben sustukça büyüyen bir karanlığım artık;

Bir yıldız bile dokunmaz bana bu kadar soğukken.

Ama bu sızı, evet bu sızı benim;

Susmam! Bu isyan bir erağdır karanlığa, yakarım yeniden!

Turgay Adlım

Yiğidin Son Türküsü

Zindan ayazı keser, Ankara'da bir gece
Beton duvarlar üstüme, her nefes bir işkence
Bir Mustafa derler adıma, Pehlivanoğlu soyum
Bekler organ boynumda, zehir zemberek oyun.
Dilimde Kelime-i Şehadet, yüreğimde iman
Bu canı veren Allah'tır, O'na gider her kurban.

"Kaç nefes kaldı şafağa?" sorarım karanlığa
Yağlıilmek mi, kurşun mu, fark etmez bu cana daha!
Baş eğmek mi? Kitabımda yazmaz, silinmiş o sayfa!
Gelsin cellat, çeksin ipi, son sözüm bu dünyaya!

Aklıma düşer o günler, kan revan mengeneler
"Konuş" dediler soysuzlar, titredi bütün yerler
"Vatan" dedim, "Millet" dedim,
"Allah'tan başka neyim var?"
Coplar indi, voltlar gezdi, ah bu ne zalim diyar!

Mahkeme dediler, sirk midir, nedir bu kara cübbe?
Hükmü vermişler önceden, adalet olmuş heybe.
"Siz mi," dedim, "yargıyorsunuz, ey vicdanı körler!"
"Alnıma yazılan bu destan, dağlara türkü söyler!"

Can yoldaşlar, yiğit gardaşlar, düşer bir bir aklıma
"Bu sancak size emanet, düşürmeyin toprağa!"
Ben giderim, adım kalır, yel olup eserim belki
Bu toprağın her zerresinde, yeniden doğarım belki!

Anam ağlar, bilirim, gözyaşı siner yastığa
"Yiğit doğurdum" desin, "Kurban verdim bu yola!"
Babamın başı eğilmesin, gardaşım dik dursun
Yasemin'im, gül benizlim, helal etsin hakkını son.
Bir mektup yazdım gizlice, dedim "Kader bu imiş..."
"Hakkınızı helal edin, bu can vatana verilmiş."

Gardiyan sesi: "Vakit tamam!", demir kapı açılır
Sehpaya yürür bir yiğit, Azrail kucak açar.
Bu an, o Elest Bezmî'nde verdiğim sözün bedeli,
Bu yürüyüş vuslatadır, Azrail ise sadece bir perde.
Bir "Allah!" nidası kopar, Ankara duyar sesimi
Susar bütün namlular, toprak çeker nefesimi.

Ah bu sevda bitmez gardaşım, zindanlarda solmaz
Mustafa'lar ölür amma, davası hiç ölmez!
Bu bayrak yere düşer mi, bu ateş küllenir mi?
Zulmün artsın, ey kahpe devran, yiğitler tükenir mi?
Davası hiç ölmez...
Yiğitler ölmez..

Turgay Adlım

Zindan ve Kurt

Hücrem, zamanın tabutuna çakılmış son çivi,
Soluduğum küf, geçmişin leşi.
Düşüncem, paslı bir kantar, tartan kendi hiçliğini,
Tütünümün dumanı, hafızamdan kaçan bir cin.
Uykum, dipsiz bir kuyu, bozkır o kuyunun ağzı,
Bir nal sesi değil, tarihin damarımdaki sızısı.
Kapı, susturulmuş bir ağız, mühürlenmiş derinden,
Ve o an bir gıcirtı... Kâinatın çarklarından gelen.

"Bu vakit," dedim, "gecenin kalbine saplanmış bir bıçak,
Hangi kurdun gölgesi düşer ki eşiğime, kimdir o konak?"
Aralık ayazı, etimi yakan firavun zırhı,
Zulüm, damarlarıma yürüyen zehirli bir sarmaşık.
Bir medet umdum Asena'dan, o ana rahmi şefkatinden,
O Tanrı Dağı'ndan süzülen gök yeleli efsaneden...
Ama kapıyı zorlayan, o masal değildi, gerçeğin ta kendisiydi,
Tarihin nabızı, şakağımda bir çekiç gibi dövölmekteydi.

Fırladım, kemiklerim çatırdadı asırların yüküyle,
"Bir yolcudur," dedim, "gecenin zehrini içmiş diliyle."
Yiğitlik, pas tutmaz bir kılıçtır ruhumun kınında,
Çektim sürgüyü, bin yıllık bir öfke vardı anımda.
"Kim olursan ol," dedim, "bu hücre bir dergâhtır gardaş,"
Dalmışım, cigaram olmuş bana hem sırdaş hem yoldaş."

Ve açtım kapıyı, bir kurbanın göğsünü yarar gibi...
Gök rengi bir karanlık, kör bir dervişin gözleri gibi.
Bir çift göz değildi o, zamanı yakan iki kor parçası,
Ergenekon'dan çıkıp gelmiş, çağların muhafızı.
O gözlere diktim gözlerimi, iki ordu karşı karşıya,
Durup baktım, ruhum o bakışta döndü bir mecnuna.
Bir hırıltı, bir dağ göçüğünün gürültüsüydü duyduğum,
"Asena?" dedim, ağızımdan dökülen son yudum suyum.
Sesim, kırık bir kılıç gibi duvara çarpıp döndü,
"Asena..." dedi o ses, bütün kâinat o anda söndü.

Döndüm hücreme, kalbim avucumda can veren bir kuş,
Ve duydum o sesi yeniden, tunçtan bir dağ gibi durmuş.
Çektim sürgüyü, sanki bir dağ çektim yerinden,
Ve o, hürmetle, sanki gök kubbeyi sırtlanmış gibi, çağların içinden,
Beraberinde ayazı ve bozkırın yaban kokusunu getirdi,
Gök yeleli bir Bozkurt girdi içeri, bu zindanın sahibi gibi.

Ne bir selam, ne bir kelim... otağıydı sanki bu taş oda,
Gelip dikildi ortada, bir anıt gibi, zamana ve mekâna veda...
Baktı, bakışları aklımı tartan bir terazi,
Bu kutlu duruşta eridi içimdeki bütün mazi.
Dedim: "Boynumdaki pranga, sana karşı benim tek tacım,
Ey Gecenin ve Ayazın rahminden doğan ilaçım,
De hele, nedir o son menzildeki ilahi parola?"
Ve Bozkurt uludu. O ses bir ferman değil, fermanın ta kendisiydi.

Gök kubbe o tek hecede çatırdadı:

“KALK!”

O tek hece, ruhuma inen bir yıldırım oku.

“Gücüm yok!” diye fısıldadım, “Bak şu halime!

Bu paslı pranga, bu çürümüş ruhla, nereye?”

Uludu Bozkurt, sesi bu kez demiri eriten bir lavdı:

“KALK!”

“Kılavuz!” diye haykırdım, “bu kan kokan vatanda,

Bu toprağın ölü ruhu nasıl dirilsin bu zindanda?

Söyle, Ergenekon’un demir dağı bir daha delinir mi bizim için?”

Uludu Bozkurt, yankısı can evimde değil, evrenin kendisindeydi:

“KALK!”

“Bu emir gayrı benim andım, ya yoldaşım ya celladım!” diye kükredim.

Ve o an bir şey oldu. Bir şimşek, damarlarımdaki zehri yaktı.

Dizlerimin üstündeki prangalar, birer buz kalıbı gibi çatırdayıp dağıldı.

Ayağa doğruldum.

Artık ne zindan vardı, ne de paslı bir kantar.

Bozkurt gitmedi. Gidemezdi.

Çünkü o Bozkurt, artık dışımda bir gölge değil,

İçimde hiç sönmeyecek bir ocağın ateşiydi.

Ve o ateşten, o tek emirden doğan bu yeni ben,

Asla dönmeyecekti artık uyku denen o dipsiz kuyuya.

Asla

Turgay Adlım